

Cuprins

<i>Autoarele</i>	5
<i>Cuvânt înainte</i> (Alina Purcaru).....	13
A scrie. A naște. Tudor (Svetlana Cârstean)	19
Să ai un Alif (Adina Dabija)	29
copii (Ana Dragu).....	35
Zvera (Domnica Drumea)	43
Curățenia de primăvară (Cristina Ispas).....	49
Fructul (Luminița Marcu).....	61
Plăcere și neplăcere întunecată (interviu cu Angela Marinescu)	81
Pachetulul auriu (Ștefania Mihalache).....	99
100 de zile (Ioana Morpurgo)	115
Despre scris, dar cel mai mult despre iubire (Viviana Mușă Augusto)	133
Substanța zilelor și nopților unei mame (Carmen Mușat)....	145
O altă viață (Simona Popescu).....	151
Cântec de leagăn (Adina Rosetti).....	175
Maternitate: identități ficționale (Miruna Runcan).....	189
Închisoarea tapetată cu pampersși (Georgiana Sârbu)	207
Baby blues (jurnal pentru Dora) (Simona Sora)	211
Despre natură, anotimpuri, animale <i>tofelul</i> (Mihaela Ursa).....	225
Non-stress test (Elena Vlădăreanu).....	241

© 2014 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © sntpzh/Depositphotos.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

Povești cu scriitoare și copii / Alina Purcaru (coord.). – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-5022-4

ISBN ePub: 978-973-46-5080-4

ISBN PDF: 978-973-46-5081-1

I. Purcaru, Alina (coord.)

821.135.1-93-34

Printed in ROMANIA

Volum coordonat de
Alina Purcaru

POVEȘTI CU SCRITOARE ȘI COPII

POLIROM
2014

A.M.: Nu. Eu mergeam tot timpul la Casa Scriitorilor, la grădină, la restaurant, și era atunci bibliotecară o poetă, Ioana Diaconescu. Nu știu de ce, dar m-a întrebat: „De ce ești toată ziua aici?” sau „Ce cauți aici, că ai un copil? De ce l-ai făcut?”, iar eu i-am spus: „Am experimentat!”. Nu știam ce să răspund. Aiurea, sigur că n-am experimentat. În general nu răspund serios. Dacă stau să mă gândesc bine, să scriu eu singură, cu mine însămi, e altceva. Dar dacă mă întreabă cineva repede, eu răspund aiurea, complet. Cristi (un cristian, n.a.) m-a întrebat ultima oară de ce m-am măritat și i-am răspuns că din sentimentul responsabilității sau al datoriei. Lui Ion Bogdan Lefter, la Cafeneaua literară, când m-a întrebat cum am perceput căsătoria, i-am răspuns: „Ca pe o chestie mecanică”. Glumind, desigur. Deci nu pot să spun nimic decât că și copilul, și scrisul le-am făcut deodată. Acum însă, când scriu că nu mai pot să scriu poezie – cuvântul ăsta mi se pare aberant, de-a dreptul – uite, scriu așa, ceva, niște chestii. Țsta e al patrulea caiet. Dacă va fi inteligibil. Nu știu dacă va fi inteligibil, că-mi tremură deja mâinile foarte tare, de la starea de rău. Dar nici n-aș mai vrea să scriu. Adică simt că între sfârșitul așa-zisei poezii și sfârșitul vieții trebuie să existe o pauză, un timp de tăcere, în care să-mi pot îngropa tot ce-am făcut și care să facă să strălucească lucrurile pe care le-am făcut. Și scrisul, și copilul. La ora asta, Alexandru strălucește pentru mine. Scrisul însă n-a început să strălucească. Scrisul s-a diminuat, i s-a atenuat strălucirea, nebunia, nu știu dacă mai este la fel de important, nu știu dacă mai face parte

din strategia aia a mea de a mă apăra de boală și de nebunie și de viață. În schimb, pe Alexandru nu pot să-l compar cu nimic.

A.P.: *Vă gândiți că ați fi reușit să faceți toate aceste lucruri, în scris, inclusiv în perioada în care el era mic și era atât de solicitant totul, dacă nu ați fi avut ajutorul părinților dumneavoastră?*

A.M.: Nu, dar probabil că, inconștient, m-am bazat tot timpul pe vorba tatălui, care a zis „fă tu copilul, că noi ți-l creștem”. Îmi doream și eu copil. Eu eram măritată de la 23 de ani. Cu boala era așa: un an mi se închidea caverna, un an stăteam acasă. Eram studentă la medicină. Era foarte greu să depar-tajez chestiile astea. Viața pentru mine a fost un întreg. Pentru un bărbat e altceva, e altă mâncare de pește. Un bărbat care are structura asta foarte pronunțată de a face artă se detașează mai ușor de problemele care țin de fiziologia vieții, de genetica, de biologia vieții. Ei se detașează mai ușor de chestia asta.

A.P.: *Mi-ați spus la un moment dat că dacă ați fi scris proză, probabil ar fi fost mult mai greu.*

A.M.: Eu am scris un jurnal, *Jurnal scris în a treia parte a zilei*. De fapt, eu fac confesiune. Mă edific. M-am edificat. Prin scris, prin tot ce mi s-a întâmplat: prin gândire, prin citit și prin copil. Și atunci, sigur că jurnalul a făcut parte din povestea asta cu edificarea mea. Livius Ciocârlie a scris despre *Jurnal*. Acolo am explicat ce cred despre non-conformism, de ce cred că numai handicapații pot fi revoluționari, acolo am vorbit despre relația mea cu Alexandru, despre cum am perceput eu venirea

pe lume. Și câte o întâmplare, dar de acolo fugeam în altă parte. Am scris și eseuri. Le-am publicat în *Vatra*. Am lucrat la *Vatra* șase ani, dar ei, până să mă angajeze, au spus că nu primesc femei în redacție. Nu voiau femei pentru că așa au hotărât ei. M-au obligat să scriu ceva, altceva decât poezie, ca să mă poată angaja. Pentru ei poezia era ceva, așa, *à la* Ion Alexandru, bărbătesc. Asta a fost după ce s-a născut Alexandru. Alexandru s-a născut în 1975, iar în 1977 m-am apucat să scriu *Structura nopții*, care e un poem mare. Este dedicat surorii mele, Oltea. E scris într-un timp de mare nebunie, când Alexandru urla. *Parcul* l-am scris în 1987 și l-am publicat în *Vatra*, pe părți – toate poemele mele mari au șapte părți. Am făcut din „parc“ un teritoriu al meu, ca un animal, mi-am marcat teritoriul. Și s-a numit *Parcul*. Aveam un parc unde stăteam atunci, între mine și fostul meu iubit. A urmat un alt poem mare, *Limbajul dispariției*.

A.P.: *Cum ați reușit, concret, să vă creați condițiile în care să puteți scrie aceste cărți, după ce a apărut Alexandru? Vă mai amintiți?*

A.M.: La un moment dat, m-am despărțit de tatăl copilului, pentru că m-am îndrăgostit de altcineva. Asta e o chestie intimă, într-adevăr, deși nimic nu poate fi numai intim. Îl iubeam pe soțul meu, pe tatăl copilului, ca pe un frate, dar la un moment dat m-am îndrăgostit de altcineva. A te îndrăgosti e altceva decât a iubi. Atunci a trebuit să mă despart de tatăl copilului. Am dat peste alt tip, care la rândul lui se considera mare și tare, un nebun. El are schizofrenie acum, pe vremea aia nu era așa. Boala lui

a evoluat către exhibiționism, pe lângă alte simptome pe care le incumbă schizofrenia. Eu și tatăl lui Alexandru ne-am despărțit, și atunci mama și tata au suferit foarte mult, pentru că Alexandru nu mai avea tată. El nu a mai vrut să știe nimic de copil și pentru că familia mea, mama, tatăl și sora mea, nu l-au suportat. Au vrut să mă despartă de el, dar nu au vrut să mă recăsătoresc cu ăstălalt. Ei toți au vrut să fiu singură și să-mi văd de copil și de ei, or eu n-am putut să fac lucrul ăsta. Familia m-a pedepsit și mi-a luat copilul. Pedepsit... Au văzut că nu pot, că nu sunt în stare, din punct de vedere psihic, să fiu mamă ca lumea. L-a luat sora mea, care e singură și acum și a fost întotdeauna singură. Trăia cu mama și cu tatăl meu în Târgu-Mureș. L-au luat și l-au crescut ei. Tatăl meu a murit foarte repede, au rămas mama cu sora mea și ele l-au crescut. Sora mea l-a învățat franceză, ea era profesoară. Alexandru, când a mers în clasa întâi, la șase ani și cinci luni, știa atât de bine franceza, că vorbea în franceză, nu în română.

A.P.: *La ce vârstă l-au luat?*

A.M.: La trei ani, când deja se bâlbâia. Atunci am rămas singură. Dar atunci a început o altă nebunie: nu mă mai băteam cu Matei, cu tatăl copilului, mă băteam în scris cu cestălalt. Matei scria când ne-am cunoscut. Cu Matei a fost altă mâncare de pește.

Copilul a rămas la sora și la mama, care l-au iubit ca pe Dumnezeu. El știe că a fost la fel de iubit de sora mea, de mama mea, de tatăl meu și de mine. La fel. Cred că și tatăl lui l-a iubit, dar n-a putut să treacă peste faptul că l-am părăsit. N-a putut niciodată.

Rămânând eu singură, am început să mă bat în scris cu ăstălat, care a zis că el e cel mai mare și mai tare. Era nebun, dar încă nu știam. A tăiat o parte din ușa unui dulap și a pus seif, pentru că a zis că-i fur versurile.

A.P.: Era genul acesta de competiție și cu primul soț?

A.M.: Cu primul nu. Ne-am iubit foarte mult și ne ajutam. El știa puțin nemțește, citea foarte multă poezie romantică, Novalis, expresioniștii germani. Eu nu citeam poezie românească. De-aia n-am știut să scriu la început așa, „ca să sune bine“. Atunci erau *Țara fetelor* a Mariei Banuș, poezia aia cu ploaia de Ana Blandiana: curge ploaia și ce senzualitate! N-aveam chestii din astea în cap. Ieșisem de prin spitale și, ca orice ființă bolnavă, fragilă și foarte tânără, voiam să evadez. Nu puteam să scriu despre boală, când eu eram băgată până-n gât în boală. Blecher a fost și el bolnav, a avut tuberculoză osoasă, dar el era bărbat. Și bărbații sunt mai detașați, avea o altă structură mentală. Cum să explic altfel? Nu știu cum. Mie nici nu-mi place atât de mult Max Blecher. Am scris și despre boală în jurnal și, în general, tot ce am scris a fost sub presiunea bolii. Am rămas cu imunitatea foarte scăzută. Asta înseamnă că nu pot să mănânc decât foarte puține lucruri, pentru că intestinele mele sunt paradite de la tuberculostatice sau m-am născut cu ele gata paradite, deși am fost alăptată trei ani și jumătate. Sub presiunea bolii, am fost liberă și am scris. Dar întotdeauna mi-am respectat condiția de soție și de mamă, de când a venit Alexandru. Când a venit

Alexandru la mine, avea deja 18 ani. Mama cu soră-mea au hotărât că de data asta e cazul să mi-l asum, total.

A.P.: *La ce vă referiți când spuneți „condiția de soție“?*

A.M.: Asta am învățat de la tata: că un bărbat este mai important într-o familie decât o femeie.

A.P.: *Și credeți asta?*

A.M.: Da, cred, din punct de vedere metafizic – știu, e un cuvânt mare – da.

A.P.: *De ce?*

A.M.: Pentru că au alt creier, pentru că au altă dimensiune a sentimentului de responsabilitate, pentru că tot ce e în lumea asta făcut ca lumea e făcut de ei. Eu respect foarte mult chestia asta, dar de la distanță. Eu nu cred într-un Dumnezeu cu barbă, de undeva de sus, dar consider că ființa omenească are calitatea de a fi emergentă în tot ceea ce face, și datorită acestei calități am putut avea cuvântul ăsta, „Dumnezeu“, în cap și în noi înșine. Nu știu cum va evolua lumea, nu sunt profet, dar cred că niciodată n-o să se renunțe la ceva de deasupra noastră. La mașinăria aia abstractă la care se referă nebunul acesta de Deleuze. E o chestie care ne depășește, care preia tot ce avem noi, prelucrează lucrurile alea și le transformă în reper. Nu cultural – metafizic.

A.P.: *Spuneați că există o superioritate metafizică a bărbatului.*

A.M.: Dacă îl luăm pe Dumnezeu *grosso modo*, ai spune că tot ce e pe lumea asta e necesar. Asta zice Hegel, de fapt. Da, tot ce e pe lumea asta e la